

ногръцката, древноримската и западноевропейската литература. Славейков е имал възможност да се запознае с произведения или откъси от произведения от Омир, Софокъл, Еврипид, Виргилий, Данте, Милтън, Шекспир, Шилер и др.

Христоматията на А. Галахов по думите на Пенчо Славейков е дала възможност на неговия баща „да си близне малко от творенията на руските поети“. Б. Пенев, не познавайки съдържанието на Кургановия „Писмовник“, пише: „За мен е съмнително дали именно в 1849 г. Славейков си е близнал (к. на Б. П.) от тия творения.“ Той се опитва да коригира изказването на Пенчо Славейков, в смисъл че запознаването на Петко Славейков с руската литература е станало по-рано, още през 1846 г., от когато той има на ръка „Писмовника“. Тук трябва да се каже, че представата, която е получил Славейков от Кургановия „Писмовник“ чрез включените в него стихотворни образци из руската поезия от XVIII в., образци, дадени без имената на авторите им, трябва да се смята за крайно ограничена. Тия образци, характерни за класицизма и сантиментализма в руската художествена литература, не ще са поразили много съзнанието на Славейков. Така че за много важен момент в творческото развитие на Славейков трябва преди всичко да се смята запознанството му с руската реалистична литература от XIX в., което първо става именно чрез христоматията на А. Галахов. От решаващо значение за развитието на Славейков като творческа индивидуалност се оказва запознаването му с Пушкин, Лермонтов, Крилов, Гогол, Никитин, Шевченко и др. Произведенията на тия велики поети и писатели са били за Славейков смайващи със своята идейност и художествено майсторство поетични творби. Великите руски поети от XIX в. са очертали най-високия творчески идеал на нашия поет. Те са станали негови най-авторитетни, най-близки и най-любими учители в областта на художественото творчество.

След като добива представа за творчеството на великите руски реалисти чрез христоматията на А. Галахов, желанието на Славейков да се запознае основно с руската литература нараства до пределна сила. Кургановият „Писмовник“ и Галаховата христоматия не могат да утолят вече неговата пламнала жажда, неговото огромно желание да се учи, да се ползува от несравнимия идеен и художествен опит на руската литература. За това безкрайно силно желание да се запознае отблизко с най-големите руски поети и писатели свидетелствува трогателното писмо на Славейков до Н. Х. Палаузов от 21 март 1853 г. В това писмо младият тревненски учител и поет изповядва на своя приятел в Одеса Н. Х. Палаузов непреодолимата необходимост от руска художествена литература. „Виждам в писмата Ви — пише той, — че се вайкате за сочиненията Пушкинови и Гоголеви, как се ненамерват да не би да помисля, че ме отлъгвате. Онеправдават ме, друже, ако ме за такъв считате. Аз съм така уверен на Вашата искреност, что ни най-малко съмнение не ме докача. Ако че съм не-